

Αν διαθέτουν - σε μεγάλη μάλιστα αφθονία - κάτι, οι εργάτες, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, αυτά είναι : η πίκρα του αδικημένου, η απελπισία, ο αποκοιμισμένος -περιστασιακά- ηρωισμός, αλλά και μια ακόρεστη, μια ανείπωτη δίψα για δικαιοσύνη.

Όλα αυτά, αν βρεθεί κάποιος και καταφέρει να τα τοποθετήσει πάνω στον τροχό της ιστορίας, ακόμα και αυτές τις δύσκολες στιγμές τουπισωγυρίσματος, θα διαπιστώσουμε όλοι, πως τίποτα δεν είναι μονόδρομος.

Όλοι βλέπουμε πως η πλειονότητα του λαού, της φτωχολογιάς, εργάτες και αγρότες, άνεργοι και μισθωτοί, νεολαίοι και συνταξιούχοι, δείχνουν ότι ζούνε σαν να είναι ριζωμένοι πάνω στην γη:

Φοβούνται τις καινοτομίες, φοβούνται το καινούριο παραμένοντας πεισματικά ριζωμένοι στο παλιό. Δείχνουν σαν να μην καταλαβαίνουν πως μόνο ενωμένη η φτωχολογιά μπορεί να αντιπαλέψει τους εκμεταλλευτές της, τους πλούσιους αστούς, τους λαογδάρτες.

Το ερώτημα είναι γιατί φοβούνται; Και το αμέσως επόμενο, πως θα νικηθεί αυτός ο φόβος;

Η απάντηση και στα δυο ερωτήματα συνοψίζεται στην λέξη **έλλειμμα** και την εξήγηση της την δίνει με απίστευτη σαφήνεια και ακρίβεια, η ίδια η αναγκαιότητα συζήτησης που έχει ανοιχθεί και έχει ενταθεί το τελευταίο διάστημα και **που είναι η δημιουργία ενός νέου επαναστατικού κομμουνιστικού κόμματος**. Πολύ απλά, αν υπήρχε ένας κομματικός σχηματισμός που θα ενέπνεε την φτωχολογιά, δεν θα υπήρχε σήμερα η ανάγκη δημιουργίας του.

Ας μην βιαστούν κάποιοι να πουν, πως δεν απέτυχαν οι υπάρχοντες κομμουνιστικοί σχηματισμοί γιατί μια τέτοια άποψη δείχνει έλλειψη αυτοκριτικής: Αν είχαν πετύχει ούτε θα μέτραγε η εργατική τάξη ήττες επί ηττών, ούτε βέβαια θα υπήρχε και η αναγκαιότητα για την δημιουργία νέου επαναστατικού κομμουνιστικού κόμματος.

Η δημιουργία, λοιπόν, αυτού του επαναστατικού κομμουνιστικού κόμματος, είναι αυτό που θα πρέπει να μας απασχολήσει περισσότερο απ όλα:

• Θα είναι μια προσπάθεια που θα φιλοδοξεί να γίνει κατανοητή απ τους πολλούς και κτήμα για τους απλούς, ή μια προσπάθεια με περίπλοκες εκτιμήσεις και τοποθετήσεις, με χαοτικές μπουρδολογίες, με- κατά το δοκούν- ερμηνείες του Μαρξισμού - Λενινισμού και με επιλεκτικές -copy paste - αναλύσεις που αντί να διευκολύνουν θα δημιουργούν ακόμα περισσότερα ερωτήματα και ερωτηματικά;;;

Ήδη από τις πρώτες κινήσεις και από τα πρώτα κείμενα, δυστυχώς διαφαίνεται το δεύτερο.

Για να μην συνεχιστεί όμως το λάθος μήπως θα πρέπει να αναρωτηθούμε πως άραγε φαντάζει στα μάτια ενός ταξικού εργάτη ένα νέο κομμουνιστικό κόμμα;

Πως θα μπορούσε και με τι να το παρομοιάσει;

Στα μάτια, λοιπόν, ενός απλοϊκού ταξικού εργάτη, αυτό το νέο επαναστατικό κομμουνιστικό κόμμα μοιάζει με ένα καράβι και η Μαρξιστική -Λενινιστική θεωρία, με τον χάρτη του, που πάνω σ αυτόν θα χαράξει το περιπετειώδες, επικίνδυνο ίσως για τον ίδιο, ταξίδι του και που δεν είναι άλλο από την ίδια του την ζωή.

Κι όμως, αυτόν τον εργάτη τον κρατούν καθηλωμένο, προβληματισμένο, παγωμένο τα παρακάτω σοβαρά σύνθετα ερωτήματα:

- Είναι αυτό το καράβι φορτωμένο με φαντάσματα του παρελθόντος που προσπαθούν να εξιλεωθούν από τα λάθη τους ή ακόμα και να τα αποποιηθούν;
- Μήπως -για μια ακόμα φορά- ακολουθεί, το καράβι ,μια πορεία περιπλάνησης και παραπλάνησης, πάνω σε δυσανάγνωστες - απ τις πάμπολλες διαστρεβλώσεις, λαθεμένες παρεμβάσεις και κακές εκτιμήσεις που έκαναν κάποιοι στα βασικά στοιχεία του χάρτη - ρότες;
- Είναι τα ανεμολόγια του χάρτη, ξεθωριασμένα και μουτζουρωμένα από τους τόνους λάσπης που πέταξαν πάνω του αστοί, οι τυχοδιώκτες και οι καιροσκόποι ;
- Είναι ένας χάρτης που οι σκόπελοι, οι ξέρες και οι ρουφήχτρες δεν διαφαίνονται επειδή είναι πολυκαιρισμένος κι έχει ξεφτίσει ;

Η απάντηση που πρέπει και ΘΕΛΕΙ να του δοθεί είναι μία: **ΟΧΙ !!!!και πάλι ΟΧΙ!!!**

Γιατί αυτό που αποζητά ο εργάτης, που και η σκέψη μόνο φτάνει για να τον ζεστάνει, είναι η ελπίδα πως δεν θα ναι τίποτα απ τα παραπάνω, αλλά απεναντίας, το νέο επαναστατικό κόμμα, **είναι το ίδιο καράβι που απλά εξόκειλε στο πρώτο περιπετειώδες ταξίδι του**, εξαιτίας των λανθασμένων συντεταγμένων, με τις οποίες χάραξαν την πορεία του οι εκάστοτε «καπετάνιοι και τιμονιέρηδες» και που προσάραξε στα βράχια κάποιου ξερονησιού, νησί όμως που είναι πολύ γνωστό και ΑΡΙΣΤΑ καταγεγραμμένο και που λέγεται **αστισμός και ειρηνική συνύπαρξη των τάξεων**, χαρτογραφημένο πάνω σε χάρτη πεντακάθαρο, χάρτη που έχει πλυθεί με το αίμα που έχυσαν πάνω του χιλιάδες κομμουνιστές, καθαρισμένος με το δάκρυ της απελπισίας για την πρόσκαιρη ήττα και το μόνο που περιμένει, **είναι αυτή η φρέσκια, τολμηρή και ανοιχτόμουαλη φουρνιά εργατών και λαού**, που θα το «ξεκολλήσει» από τα βράχια και με ηρωισμό και ταξική συνείδηση θα κάνει το τελευταίο μέρος του ταξιδιού του, μέσα απ την φωτιά της επανάστασης, για το ασφαλές λιμάνι του κομμουνισμού και της αταξικής κοινωνίας, της πανανθρώπινης.

Το συμπέρασμα λοιπόν δεν είναι παρά μονάχα ένα:

Ο λαός, το προλεταριάτο, **δεν έχει ανάγκη από έναν ακόμα κομματικό σχηματισμό με στιλπνή διανοουμενίστικη επιφάνεια αλλά απ αυτό που πρέπει να υπάρχει κάτω απ αυτήν:**

Την ικανότητα αυτού του κόμματος να γοητεύει όλους αυτούς τους εργάτες που η καρδιά τους πονάει απ το άδικο.

Πως όμως μπορεί ένας κομματικός σχηματισμός, ένα κόμμα, να το καταφέρει αυτό;

Πολύ απλά **κάνοντας τους αστικούς εξουσιαστικούς και κατασταλτικούς μηχανισμούς να το καταδιώξουν, να το μισήσουν πραγματικά, να προσπαθήσουν ξεδιάντροπα να το εξοντώσουν και να το διαλύσουν**. Όλα αυτά δεν πετυχαίνονται με μεγαλόστομα κηρύγματα, με ακαδημαϊκές συζητήσεις επί συζητήσεων, με καταγγελίες για τα κακά του καπιταλισμού και αμφιβόλου στόχευσης

μετωπικές εκλογικές συνεργασίες, παρά μόνο με την απόφαση, την δύναμη και το κουράγιο μιας πραγματικής κομμουνιστικής οργάνωσης που θα δείξει στον λαό **πως και μπορεί και θέλει** να πρωτοπορήσει, όχι μόνο στην αντίσταση απέναντι στους δεσμώτες του, αλλά και να πρωτοστατήσει στην **μάχη για την ολοκληρωτική ανατροπή τους, μάχη που θα δοθεί με κάθε τρόπο, κάθε τίμημα και ΚΑΘΕ ΜΕΣΟΝ** .

Και τα μέσα που θα επιλεγούν δεν θα βγαίνουν μέσα από μια ενστικτώδη αντίδραση άμυνας, ούτε μέσα από το ξέσπασμα μιας κρίσης απελπισία, αλλά θα διαπνέεται απ άκρη σ άκρη και θα έχει προετοιμασθεί και ποτιστεί από το κομμουνιστικό όραμα, τον ηρωισμό και την απλοϊκή μεθοδικότητα.

Συνοψίζοντας, λοιπόν, αυτόν τον -κατ ανάγκη- μακροσκελή πρόλογο καταλήγουμε με ασφάλεια στα εξής συμπεράσματα:

- **Είναι αποδεδειγμένη και ολοφάνερη πια η έλλειψη της πολιτικής εκπροσώπησης αλλά και της επαναστατικής καθοδήγησης και έμπνευσης της εργατικής τάξης.**
- **Το πρωταρχικό βήμα είναι η δημιουργία αυτού του Μαρξιστικού-Λενινιστικού κομματικού σχηματισμού με ΞΕΚΑΘΑΡΟ ιδεολογικό προσανατολισμό και με έναν και μοναδικό τελικό στόχο: Να οργανώσει, να καθοδηγήσει και να πρωτοπορήσει σε μια σκληρή αντεπίθεση της εργατικής τάξης μέχρι την τελική νίκη, με κάθε τρόπο και με κάθε μέσον.**

Το κόμμα της τάξης μας

Το πρώτο ερώτημα, λοιπόν, που γεννάται στον εργάτη, στον φτωχό λαό, στο άκουσμα της προσπάθειας για την δημιουργία ενός νέου κομμουνιστικού επαναστατικού κόμματος είναι το έξης:

Για τι κομμουνιστικό κόμμα μιλάνε αυτοί εδώ;

Ένα πράγμα είναι σίγουρο πως ΔΕΝ είναι το πρωταρχικό που τον απασχολεί: η δομή του κόμματος, η συγκρότηση και η λειτουργία του. Τα θεωρεί κι αυτά βασικά ζητήματα αλλά πρώτα θέλει να ξεκαθαριστούν άλλα, πολύ πιο σημαντικά **προτού μέσα από την αναμενόμενη εποικοδομητική διαπάλη των πολλών και όχι από τις αποφάσεις των «λίγων και εκλεκτών»** αποφασιστεί πως πρέπει να είναι το επαναστατικό κομμουνιστικό κόμμα στον 21ο αιώνα. Ο λόγος είναι απλός: Δεν του έτυχε ποτέ να μελετήσει (όχι να διαβάσει) το «τι να κάνουμε» του Λένιν ούτε και την κριτική της Ρόζας Λούξεμπουργκ ή την οπτική του Πουλαντζά. Αυτό που ξέρει να εκτιμά καλά είναι η πορεία του μέχρι και σήμερα, η ζωή του, οι συνθήκες που βιώνει απ τα γεννοφάσκια του κι όλα όσα τον πνίγουν.

Κι έτσι, αυτόματα, αρχίζει να αναρωτιέται τι θέλει ο ίδιος:

- Θέλει ένα κόμμα το οποίο θα φιλοδοξεί πως θα εκπροσωπήσει καλύτερα από τα ήδη υπάρχοντα -τα όποια- ταξικά του συμφέροντα μέσα στην αστική-καπιταλιστική κυριαρχία;
- Θέλει ένα κόμμα που θα διεκδικήσει μέσα από τις αστικούς κοινοβουλευτικούς θεσμούς την εξουσία για τον εργάτη;
- Θέλει ένα κόμμα που θα δυναμώνει, θα ενισχύει την θέση του μέσα από καταγγελίες, συλλαλητήρια, ειρηνικές διαμαρτυρίες, διαδηλώσεις, συμβολικές καταλήψεις, το οποίο θα προσδοκά στην εκλογική στήριξη από την φτωχή και εξαθλιωμένη λαϊκή βάση;

Ανατρέχοντας πίσω στο παρελθόν και ψηλαφίζοντας το παρόν βλέπει πως τέτοιοι σχηματισμοί υπήρχαν, υπάρχουν και προφανώς θα συνεχίσουν να υπάρχουν.

Βλέπει όμως ταυτόχρονα πως -παρά την ύπαρξη τέτοιων σχηματισμών- και ο ίδιος και η τάξη του δεν

μετράνε τίποτε άλλο από ήττες που φέρνουν την φτώχεια, την καταπίεση, την καταστολή, την απελπισία αλλά και την αγανάκτηση του αδικημένου.

Κι αυτόματα δίνει μόνος του τις απαντήσεις στα πολλά «γιατί;»

• Η ίδια η ζωή, του αποδεικνύει καθημερινά, πως οι πλούσιοι, οι αστοί κυριαρχούν. Και κυριαρχούν επειδή οι ηγετικές ομάδες των υπαρχόντων σχηματισμών όχι μόνο στάθηκαν ανίκανες να τον εμπνεύσουν και να τον βάλουν σε επαναστατική τροχιά αλλά δείχνουν και πως διακατέχονται από ταξικές αυταπάτες και πως «εμπιστεύονται» το αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τους μηχανισμούς του με την συμμετοχή τους σ αυτούς (**εκλογές, συνδικαλισμός στην σημερινή του μορφή, γραφειοκρατία, δημόσιο κλπ**) χωρίς να προετοιμάζουν ταυτόχρονα ούτε τους εαυτούς τους ούτε τις φτωχές εργατικές και λαϊκές μάζες (που συνήθως από κει αντλούν τα μέλη τους) για την εξαπόλυση του ένοπλου αγώνα. Κι όσο κι αν τρομάζει τους φιλήσυχους καθοδηγητές-«επαναστάτες» η ένοπλη πάλη, **ο εργάτης γνωρίζει καλύτερα απ τον καθένα πως η αστική τάξη ΔΕΝ θα παραδώσει ποτέ την εξουσία της αναίμακτα.**

Αυτό λοιπόν που θέλει να δει είναι:

• Ένα κόμμα που θα πρωτοστατεί στην αντίσταση αλλά και στην αντεπίθεση απέναντι στους καταπιεστές, που θα έχει σαν στόχο το χτίσιμο μιας νέας κοινωνικής δομής που στην κορφή της θα είναι ο λεύτερος λαός, ένα κόμμα που να δρα πραγματικά επαναστατικά, ένα κόμμα χωρίς **ΚΑΝΕΝΑ έλλειμμα** επαναστατικού λόγου και δράσεων και που να στοχεύει στην δημιουργία αντιπερισπασμού στις δυνάμεις της καταπίεσης, που να καταστρέφει και να λεηλατεί τα αγαθά και την ιδιοκτησία των λίγων, των μεγαλοαστών προς όφελος της φτωχολογιάς, που να προσπαθεί να ξεσκεπάσει και να διαλύει το πολιτικοοικονομικό σύστημα τους.

• Θέλει να δει έναν πρωτοπόρο, κομμουνιστικό, επαναστατικό σχηματισμό, που να παλεύει με όλες του τις δυνάμεις και να κάνει την πιο βασική, την πιο σπουδαία, την πιο απαραίτητη δουλειά και που δεν είναι καμιά άλλη πέρα από την **διαμόρφωση και επαναστατικοποίηση των εργατικών μαζών, ΧΩΡΙΣ παραλυμένες ηγεσίες** – μπροστά στο φόβο της αναπόφευκτης επανάστασης που έρχεται – που να ΜΗΝ περνούν τον καιρό τους με το να συγκεντρώνονται μεταξύ τους, να κουβεντιάζουν, να αναλύουν, να καταγγέλλουν, να αφορίζουν, να κουνάνε το δάχτυλο – μόνο όμως διαλεκτικά – στους καπιταλιστές, για να καταλήγουν στο τέλος να αποφασίζουν πότε θα ξανασυναντηθούν για να ξανακουβεντιάσουν, να ξανααναλύσουν, να ξανακαταγγείλουν και να ξανααφορίσουν διανθίζοντας ενίοτε το «μενού» τους και με κάποια υποτονικά συλλαλητήρια.

• Θέλει να δει ένα κομμουνιστικό κόμμα που «οι κομμουνιστές θα αγωνίζονται για την επίτευξη των άμεσων σκοπών και συμφερόντων της εργατικής τάξης ,όμως στους κόλπους του σημερινού κινήματος να εκπροσωπούν ,συγχρόνως, το μέλλον του.» (**Karl Marx Μανιφέστο του κομμουνιστικού κόμματος, κεφάλαιο 4, δεύτερη παράγραφος**) και όχι βέβαια ένα κόμμα που θα καθοδηγείται -από μικροαστικής νοοτροπίας – παρεισθικούς κύκλους που πότε θα διαπνέονται από την ματαιότητα της «επιτηδευμένης ιδεολογικής ακριβολογίας» η οποία θα το κάνει και σχεταριστικό και στείρο πολιτικά και πότε -ανάλογα με τις αντιδράσεις της βάσης- με θέσεις στρογγυλές, ανακριβείς και ασαφείς, με κείμενα που επιδέχονται τόσες ερμηνείες όσος και ο αριθμός αυτών που θα τα διαβάσουν.

Το συμπέρασμα λοιπόν είναι, πως στα μάτια του εργάτη, επαναστατικό κομμουνιστικό κόμμα είναι αυτό:

• που με πραγματική επαναστατική, κομμουνιστική θεωρία και πράξη, πράξη και θεωρία, παλεύει για την απελευθέρωση του λαού του από την μέγγενη της αστικής εκμετάλλευσης.

• Είναι αυτό που:

είναι φίλος του λαού και της ελευθερίας και που δεν έχει καμιά σχέση ούτε με τους περιθωριακούς, αλλά

ούτε και με τους οργανωμένους αντεπαναστάτες, που στην ουσία με τον λόγο και τις δράσεις τους στηρίζουν την εκμετάλλευση από την αστική εξουσία.

• Είναι αυτό που:

ξεχωρίζει και κατονομάζει με ακρίβεια και σαφήνεια τον εκμεταλλευτή και τον εκμεταλλεόμενο, δρα υπέρ του δεύτερου και πολεμά **με όλες του τις δυνάμεις, με κάθε τρόπο και με κάθε μέσο, τον πρώτο.**

Ξεκάθαροι λοιπόν στόχοι του πρέπει να είναι, οι αστικές κυβερνήσεις, οι κεφαλαιοκράτες, οι ντόπιοι και οι ξένοι ιμπεριαλιστές.

Για να γίνουν όμως πράξη όλα αυτά θα πρέπει να δει ο εργάτης πως μέσα από διαλεκτική διαπάλη ξεκαθαρίσουν και καθορίζονται τα παρακάτω (για οικονομία χώρου θα αναλυθούν ξεχωριστά):

- Νέο επαναστατικό κομμουνιστικό κόμμα : σκοπός της δημιουργίας του.
- Χαρακτηριστικά του και ιδεολογία. Μαρξισμός – Λενινισμός.
- Σαφής σχεδιασμός για την σχέση του με τις δυνάμεις της επαναστατικής κομμουνιστικής αλλαγής. (Αγρότες, εργάτες ενεργούς και μη ,μαθητές- σπουδαστές- φοιτητές, άλλες κοινωνικές δυνάμεις)
- Θέση και στάση στο υπάρχον γραφειοκρατικό συνδικαλιστικό κίνημα.
- Σκοπός του αγώνα για επαναστατική κομμουνιστική αλλαγή και τρόπος για την κατάκτηση του σκοπού.
- Το πεδίο του αγώνα
- Τα μέσα του αγώνα
- Τα χαρακτηριστικά της στρατηγικής και της τακτικής του αγώνα
- Η άμεση πολιτική πρακτική (μαζικά κινήματα, μαχητική αντίσταση, επιμέρους ταξικοί αγώνες σε διάφορους κοινωνικούς χώρους, σχέση με άλλες επαναστατικές οργανώσεις κλπ)
- Πολιτική πρακτική (προπαγάνδα, μέσα και διαχείριση των προπαγανδιστικών μέσων, οργάνωση και ανάπτυξη των δυνάμεων ,επαναστατική βία, μεσοπρόθεσμες πολιτικές πρωτοβουλίες για την ανάδειξη και ανάπτυξη ταξικών αγώνων σε όλους τους κοινωνικούς χώρους και τομείς.

Αφού λοιπόν ο εργάτης δει ότι όλα αυτά του γίνονται σαφή και καθαρά, τότε λοιπόν μπαίνει και το τελευταίο ζήτημα που είναι η οργανωτική δομή του κόμματος, η συγκρότησή του και ο τρόπος λειτουργίας. Κι αυτό θα είναι το πιο εύκολο στάδιο γιατί και οι θεωρητικοί έχουν αφήσει παρακαταθήκες αλλά και από την στιγμή που θα δει (ο εργάτης) **πως το νέο κόμμα μπορεί και θέλει** να πρωτοπορήσει, όχι μόνο στην αντίσταση απέναντι στους δεσμώτες του, αλλά και να πρωτοστατήσει στην μάχη για την ολοκληρωτική ανατροπή τους και την **μάχη αυτή θα την δώσει με κάθε τρόπο, κάθε τίμημα και ΚΑΘΕ ΜΕΣΟΝ** τότε θα βοηθήσει και στην εφαρμογή της εργατικής δημοκρατίας μέσα στο κόμμα.

Γιατί όσο κι αν κάποιος το παραβλέπει ο εργάτης διαισθάνεται δυο πράγματα:

- Αν ένας σχηματισμός είναι επαναστατικός και μαχητικός, ή σχηματισμός διανοούμενων.
- Και -χωρίς να χει ανοίξει ποτέ τον έβδομο τόμο στην σελίδα 383 του Λένιν- εμπειρικά γνωρίζει πως «το προλεταριάτο δεν έχει άλλο όπλο στην πάλη για την εξουσία έξω απ την οργάνωση».